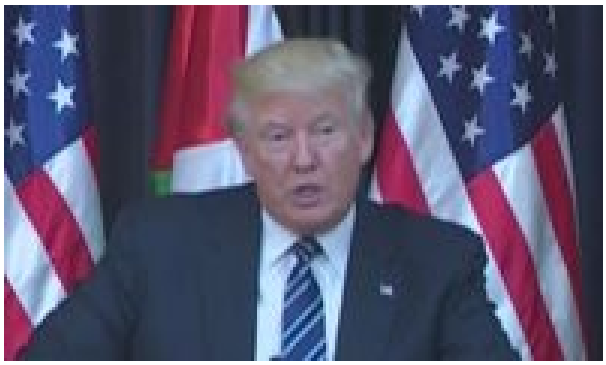
ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Παναγιώτης Μαυροειδής

Ο Τραμπ δήλωσε βαρύγδουπα ότι δεν θα ονομάσει **“τέρατα”** τους δράστες της δολοφονικής επίθεσης στο Μάντσεστερ, αλλά **“losers”** (αποτυχημένους).

Έχει τη σημασία της αυτή η αναφορά. Η επιλογή των λέξεων δεν είναι ποτέ ουδέτερη. Κάποιες δεκαετίες πριν η κοινωνική καταδίκη στην ανεργία, στην αμορφωσιά και γενικά στο περιθώριο, στα αγγλικά αποδίδονταν με τη λέξη **unlucky (άτυχος)**. Με τον τρόπο αυτό οι πολιτικές της ταξικής επιλογής και καταβύθισης τμημάτων των εργατικών και λαϊκών στρωμάτων, αθωώνονταν στο όνομα της ατυχίας, της κακής τύχης.

Σχεδόν παράλληλα με την έλευση του νεοφιλελευθερισμού και την αποθέωση του δίπολου ατομική πρόοδος/ατομική ήττα, ο άνεργος, ο φτωχός, ο περιθωριοποιημένος, στιγματίστηκε ακόμη πιο βαριά. Έγινε πλέον **loser (αποτυχημένος)**. Η κλιμάκωση είναι πολύ μεγάλη. Δεν αθωώνεται απλά η κυρίαρχη αστική τάξη, οι πολυεθνικές, οι τραπεζίτες, οι έμποροι όπλων και πολέμων, αλλά ενοχοποιούνται επιθετικά τα κοινωνικά τους θύματα.

Αυτά αφορούν τις εσωτερικές ταξικές διαιρέσεις στις ανεπτυγμένες καπιταλιστικές κοινωνίες. Ωστόσο, η αναπαραγωγή αυτής της ρητορικής στο διεθνές στερέωμα και τις αντίστοιχες αντιθέσεις, έχει πολύ μεγαλύτερη σημασία. Μαζί και καταστροφικά αποτελέσματα μαζικής κλίμακας.

Εκατομμύρια ανθρώπων, ειδικά νέων ανθρώπων, σε μουσουλμανικές ή άλλες «μη κλασικές δυτικές» χώρες, βιώνουν τα αποτελέσματα της διαχρονικής ιμπεριαλιστικής ληστείας και της έλλειψης θετικών προοπτικών. Όσο πιο προικισμένες είναι οι χώρες από άποψη φυσικού πλούτου, ακόμη μεγαλύτερα τα δεσμά των πολυεθνικών (πάντα μέσω των υποτελών δικτατόρων και εγχώριων αστικών τάξεων) και τόσο μεγαλύτερη η απόγνωση.

Εκατομμύρια παιδιά σαν τον 22χρονο **Salman Abedi** που αυτοκτόνησε ο ίδιος σκορπώντας

το θάνατο σε δεκάδες συνομήλικούς του (και ακόμη μικρότερους), γεννιούνται εξ αρχής σε «δρόμους που καίνε», σε ρημαγμένες χώρες ή γειτονιές των μεγαλουπόλεων της Δύσης. Με εδραία την πεποίθηση πως ο κόσμος που τους περιβάλει είναι **απολύτως εχθρικός** για αυτούς.

Η σιδερένια φτέρνα οικονομικής, πολιτικής και ανοιχτά πολεμικής τρομοκρατίας από μεριάς των ανεπτυγμένων καπιταλιστικών χωρών της Δύσης, που συντρίβει κάθε κίνηση κοινωνικής προόδου και δημοκρατίας στις πατρίδες τους ή χώρες καταγωγής, εξασφαλίζει την μακροημέρευση της ιμπεριαλιστικής ληστείας. Οδηγεί όμως και στην **προσπέλαση ενός ορίου**:

«Αφού είναι μάταιη μια κοινωνική αλλαγή που θα αλλάξει τις ζωές μας, αφού οι ζωές μας είναι εξ ορισμού «χαμένες», τότε αφενός η ίδια η απώλεια της δικής μας ζωής δεν είναι αδιανόητη αλλά λογική, η δε ζωή των υπολοίπων πρέπει να καταστεί μη ασφαλής».

Κοινώς «θα σας πάρουμε στον τάφο μας...». Δεν έχει σημασία αν αυτά ταιριάζουν ατομικά στα χαρακτηριστικά των δραστών/τρομοκρατών. Οι ίδιοι μπορεί και να μην είναι φτωχοί, οι πράξεις τους ωστόσο αντανακλούν την κοινωνική συνείδηση που διαμορφώνεται.

Αν η καταλήστευση της ανθρωπότητας και ειδικά αυτών των τεράστιων ζωνών στον «τρίτο» ή και τον «τέταρτο» κόσμο, αποτελεί το **εύφλεκτο υλικό** των πολεμικών και τρομοκρατικών εκρήξεων της εποχής μας, το **φυτίλι** και το **τσακμάκι** για την πυροδότηση το συνιστούν αφενός η **χρήση του θεού** ως πολιτικού εργαλείου (την αρχή αυτή την έκαναν οι ΗΠΑ δια του Μπους) και αφετέρου η **καθολική αλαζονική απαξίωση που συμπυκνώνει ο στιγματισμός του loser**.

Ο Τραμπ δήλωσε:

«Δε θα τους πω monsters (τέρατα), διότι αυτό μπορεί να τους αρέσει. Θα τους πω losers".

Τι ειρωνεία: Προσέφερε ακριβώς τη **μέγιστη νομιμοποιητική βάση στη μέση κοινωνική συνείδηση** στις πολυπληθέστατες πλέον ζώνες των φτωχοδιαβόλων!

Με άλλα λόγια το κάλεσμα του Τραμπ ήταν:

«Ένα, δύο, τρία πολλά Μάντσεστερ...»

Η αποτροπή της φρίκης δεν μπορεί να εξαντληθεί στην «καταδίκη των τρομοκρατών», ούτε

ακόμη και στην καταγγελία της ιμπεριαλιστικής υποκρισίας. Η ελπίδα μπορεί να αναγεννηθεί μόνο αν η **θετική προοπτική μιας κοινωνικής αλλαγής** σε βάρος των νόμων της καπιταλιστικής κερδοφορίας και σε όφελος της χειραφετημένης και ελεύθερης συμβίωσης των ανθρώπων σε όλο τον πλανήτη, πάρει προβάδισμα έναντι της «ματαιότητας» και της «απελπισίας». Και αυτό είναι έργο ενός διεθνούς κοινωνικού και πολιτικού κινήματος, εν τέλει μιας οικουμενικής και καθολικής επιστροφής ενός εργατικού κομμουνιστικού κινήματος που θα υπερβαίνει τα όρια των εθνών, των θρησκευτικών δοξασιών και των ρατσιστικών προκαταλήψεων.